

Słowo od Redaktor Naczelnej

Współczesne medialne kulturoznawstwo otwiera się wciąż na nowo na problemy określające podstawowy kontekst ludzkiej egzystencji. Do tych zagadnień z pewnością należy przestrzeń i terytorium, które determinują nie tylko ramy i strategie życia człowieka od zarania dziejów, ale także wyznaczają realne i symboliczne granice między różnymi grupami społecznymi. Funkcjonują jako przestrzenie, w których rodzą się relacje władzy i podporządkowania, stosunki opresji i działania nobilitujące członków danej społeczności, kształtuje pamięć kulturowa, komunikacyjna, (auto)biograficzna. Przestrzeń wyznacza również trajektorie ludzkich działań, staje się polem obserwacji krajobrazu wiejskiego i miejskiego, pejzażu naturalnego i tego, wyraźnie naznaczonego aktywnością człowieka.

Medialne kulturoznawstwo bada również narzędzia służące rejestracji i kreacji tych zjawisk (czasu, przestrzeni, aktorów społecznych) w środowiskach tradycyjnych i nowych mediów (filmu, internetu) oraz w odniesieniu do nowych technologii wykorzystywanych do przetwarzania ogromnej ilości informacji (problem Big Data). Media same w sobie są i były zawsze inspirującym obiektem do meta-analizy, głównie w kontekście proponowanych przez nie rozwiązań estetycznych, logiki specyficznych widzialności oraz uwarunkowań ideologicznych. Rozwijająca się dynamicznie humanistyka cyfrowa z powodzeniem podejmuje analizę tych zagadnień oraz rozwija nowe metodologie i narzędzia badawcze adekwatne do wymogów ponowoczesności.

Tom pt. *Dyskursy widzialności* pod red. Ilony Copik, Barbary Kity i Bogusława Skowronka zawiera inspirujące analizy dotyczące tych zagadnień. Zostały one umieszczone w tym numerze „*Studia de Cultura*” z nadzieją, iż będą przedmiotem dalszych analiz i owocnych badań naukowych. Zmieniająca się wokół nas rzeczywistość kulturowa wymaga bowiem od badaczy ciągłego namysłu, elastyczności oraz gotowości poznawczej do badania dynamicznej w swym charakterze mediasfery. W jej obrębie film i tekst audiowizualny odgrywają wciąż ogromną rolę, co z kolei motywuje do podejmowania badań z zakresu nowej antropologii, archeologii i semiotyki filmu w relacji do mediów cyfrowych oraz uwarunkowań ponowoczesnej cywilizacji medialnej XXI wieku.

Agnieszka Ogonowska